

Heren, heren

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

zowel Begemann als Tulip (het huidige Nedfield) kan onmogelijk bewaard worden dat hij zijn toezichthoudende functie naar behoren heeft ingevuld. Bovendien heeft hij een 10%-belang in Bolife, het investeringsvehikel van Van den Boogaard waar Ego in zat.

In diezelfde aandeelhoudersvergadering is ook Raymond Bullens tot commissaris benoemd. Bullens is momenteel zelfs even tussenpauze bij Ego totdat de nieuwe bestuursvoorzitter Cees van Versendaal – voormalig bestuurder van pennystock Vivenda Media Groep – in de loop van dit jaar het roer zal overnemen. En naar nu blijkt heeft deze voormalige bankier van KBC allermist een brandschoon verleden. In 2002 zijn hij en ‘zakenpartner’ Bram Zeegers veroordeeld in verband met oplichting en dubieuze vastgoedpraktijken, maar dit

stond natuurlijk niet in zijn curriculum vitae vermeld.

Tegen Bullens loopt momenteel ook een onderzoek naar fraude bij Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant, waar hij toezichthouder was. Ten slotte was hij president-commissaris van het Zeeuwse **BADHOTEL DOMBURG**, waar ook minister-president Jan Peter Balkenende een appartement heeft, maar daar is hem vorige week de wacht aangezegd. Het Badhotel zou een speeltje zijn geweest van de in 2004 vermoorde vastgoedmagnaat Willem Endstra en diens toenmalige advocaat, diezelfde Zeegers.

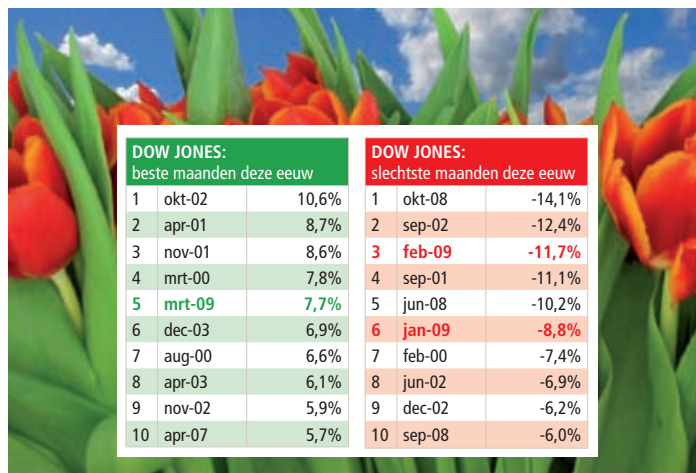
Alleen al de door hem verzwegen veroordeling lijkt voldoende reden om Bullens ook bij Ego aan de kant te zetten, maar de overige functionarissen boezemen eveneens weinig vertrouwen in. ■

Lente!

De temperatuur stijgt en de dagen worden langer. De beurs loopt doorgaans zes tot negen maanden voor op de echte economie. In dat verband is er hoop: de Dow Jones-index kende in maart zijn op vier na beste maand sinds het begin van deze eeuw. Het is pas een ontluikend herstel, want de eerste maanden van 2009 staan in de top-10 van slechtste maanden

sinds 2000 en sinds eind 2008 bedraagt het verlies nog altijd ruim 13 procent.

Bij de AEX is nog geen lente-knopje te zien: de indexstand zakte in maart nog met 1,3 procent. Maar in de Verenigde Staten gebeurt alles eerder, dat is bekend. Als dat deze keer ook voor de beurs geldt, zou hier wellicht in april het lenteszonnetje kunnen doorbreken. ■

Eindelijk weer eens een goed moment voor minister Bos van Financiën, afgelopen maandag. De volledige top van de Nederlandse financiële sector was op de biecht gekomen bij de minister. Ze waren er allemaal: de ambtenaren (de vertegenwoordigers van ABN Amro en Fortis), semiambtenaren (ING, Aegon, SNS Reaal) en trendvolgers (de rest, een minderheid).

Bos had dringend een succesje nodig. Na de Nederlandse banken en verzekeraars voor tientallen miljarden belastinggeld overeind te hebben gehouden, wordt hij door de publieke opinie verantwoordelijk gehouden voor alles wat er binnen de poorten van deze instellingen gebeurt. Wie betaalt bepaalt, nietwaar? Bos heeft overigens zelf volop meegeholpen deze perceptie te laten ontstaan met uitspraken als “we zullen die bank gaan runnen”. En dus werd de volkswoede over bonussen, vertrekregelingen en welkomstpakketten een steeds groter politiek probleem voor de sociaaldemocraten. Zelfs de VVD legde hem over de knie als vriend van de graaiende bankiers.

Met het ‘herenakkoord’ (inderdaad, geen vrouw in zicht) dat hij na de bijeenkomst presenteerde, kon Bos het initiatief weer terugpakken. Niet alleen de staats- en semistaatsbanken committeerden zich aan een “duurzaam en gematigd beloningsbeleid”, ook de private sector deed mee. Natuurlijk, de hier en daar betrekkelijk abstracte principes moeten nu handen en voeten krijgen en in de uitvoering zal nog wel het een en ander fout gaan. Een herenakkoord, zelfs met een minister, breekt niet automatisch in contractuele afspraken in. Maar de richting is goed en sommige afspraken zijn keihard en niet voor tweeeërlei uitleg vatbaar (“Bij de door de overheid gesteunde ondernemingen ziet de Raad van Bestuur af van variabele beloning over 2009”).

Prima dus? Helaas, nee. Het tweede ‘bullet point’ op het afsprakenlijstje luidt: “Allen nemen afstand van belonings- en bonussystemen in de financiële sector die aanzetten tot het nemen van onverantwoorde risico’s gericht op louter korte termijn en aandeelhouderswaarde”. Ik zie dan even af van de inkopper dat ook nu weinig beloningspakketten expliciet zullen aanzetten tot het nemen van onverantwoorde risico’s. Wat in deze formulering vooral steekt is de ondoordachte wijze waarop aandeelhouderswaarde in verband wordt gebracht met onverantwoorde risico’s en de korte termijn.

Hoe vaak moeten we het nog uitleggen? Aandeelhouderswaarde is per definitie een langetermijnconcept. De beurskoers is de contante waarde van alle kasstromen die een onderneming naar verwachting zal opleveren tot in de eeuwigheid. Vergelijk dat met de horizon van een bestuurder (maximaal vier jaar tot zijn mogelijke herbenoeming), een minister (tot de volgende verkiezingen) of zelfs een werknemer (tot zijn pensioen).

Wie met een dergelijk perspectief werkt, waagt zich al helemaal niet aan onverantwoorde risico’s. Op enig moment zullen die zich vermoedelijk materialiseren en dat vooruitzicht tast de waarde van mijn aandeel vandaag al aan.

Echt duurzaam ondernemen betekent koersen op aandeelhouderswaarde. ■